

Vấn Bình loang choang đứng dậy, hươi quyền đánh bẹn. Song đầu chàng hông đau rức là thường như bị chày vỡ nện xuống. Chàng vịn tường để khỏi té xỉu. Nhưng chàng vẫn ngã vào vòng tay ôm nhách của ông Hoàng.

XIX

Trở lại đầu truyện

VẤN BÌNH hồi phục trong vòng hai tuần lễ. Nhân viên bệnh viện đều kinh ngạc, vì thường là bệnh nhân gãy xương vai phải nằm cả tháng. Lẽ ra hai tuần lễ dưỡng bệnh là hai tuần lễ thần tiên, hàng ngày người đẹp của Sở Mật vụ đến thăm nướm nướp, hàng giờ người đẹp của bệnh viện tranh nhau săn sóc; nhưng chàng lại buồn bã, nằm chán lại ngồi một mình, không đùa bỡn, không đọc sách báo, không nghe nhạc hay, thậm chí không dạo mát ngoạn cảnh trong khu vườn rộng bát ngát nữa.

Bệnh viện gồm hai giãv nhà lớn, kiến trúc cổ, nằm gọn giữa một khu vườn trồng hoa thơm và cây ăn trái, cảnh lá xum xuê, chim hót riu rít. Cửa sổ phòng chàng mở ra một cái sân riêng có hòn giả sơn và giòng suối nhân tạo chảy róc rách trên nền đá cuội trắng xóa.

Sáng hôm ấy, cô y tá mở cửa sổ cho chàng hóng nắng như mọi ngày. Miệng chàng đang cười tươi bỗng nhào lại. Thường ngày chàng nhà nhận bao nhiêu thi sáng hôm ấy

chàng trở nên thô lỗ bấy nhiêu. Chàng lớn tiếng quát cô y tá :

— Đóng lại.

Cô y tá quay lại, mặt tươi như hoa nở:

— Ông vừa ra lệnh cho em mở. Và lại từ hai tuần nay sáng nào em cũng mở cửa sổ cho phòng được thoáng khí.

Văn Bình đập tay xuống bàn đêm :

— Cô không được cãi bướng. Tôi bảo đóng là đóng.

Cô điều dưỡng sợ hết hồn. Nàng le lưỡi khi thấy mặt bàn đêm bị chẻ đôi như bị dao rựa chém xuống. Nàng riu riu khép cửa. Sau đó, nàng rón rén lên phòng trực gọi điện thoại cho y sĩ trưởng của Sở Mật vụ. Khi ông Hoàng và y sĩ trưởng đến nơi thì Văn Bình đã mặc quần áo chỉnh tề và đang đóng va li. Y sĩ ôn tồn hỏi chàng :

— Ông còn mệt sao lại sửa soạn về ?

Chàng đáp gọn :

— Tôi khỏi rồi. Hai hôm trước, chính ông đã nói là phim chụp cho thấy khớp xương đã lành lặn như cũ.

— Cô khán hộ báo cáo là ông còn sợ ánh nắng. Đời tôi gắn liền với ánh nắng. Tôi chỉ sợ mở cửa. Trong hai tuần lễ nằm ở đây tôi không sợ vì tôi chưa nhìn thấy. Giờ đây

tôi đã nhìn thấy.

— Ông nhìn thấy gì ?

— Dĩ vãng.

Y sĩ trưởng ngỡ ngác nhìn ông Hoàng, như đề xin chỉ thị. Ông Hoàng tiến lại cửa sổ, mở hé rồi ló đầu ra sân. Và ông vụt hiểu. Giòng suối lượn ngoằn ngoèo trên đá cuội trắng đã làm Văn Bình nhớ lại quá khứ. Nhớ lại mặt khu và suối Krê. Nhớ lại Tiều Phi. Ông Hoàng thở dài nhẹ nhõm rồi nói với Văn Bình :

— Thôi chúng mình đi về.

Văn Bình ngoan ngoãn theo ông Hoàng ra xe, nhưng không chịu về Sở. Ông Hoàng không hỏi vặn chàng đi đâu, vì đã quá quen với tí h bốc đồng kỳ quặc của chàng. Văn Bình bắt tay ông tổng giám đốc rồi nói nhanh:

— Xin phép ông được đi xi-nê, Nghe nói rạp Rex chiếu phim mới hay lắm.

Nếu muốn coi chiếu bóng ở rạp Rex, Văn Bình đã dặn tài xế lái đến tòa Đô chính. Dặng này chàng lại xuống xe ở đường Phạm đăng Hưng gần xa lộ. Ông Hoàng chờ Văn Bình đi bộ lững thững một quãng rồi gọi về tuyến đện cho Lê Diệp đang lái xe d p theo sau và giao trách nhiệm canh chừng Văn Bình.

Lê Diệp định ninh Văn Bình tạt vào nhà bạn gái hoặc tiệm rượu, nhưng không, Văn Bình cứ bước đều, bước đều, từ Đakao xuống tận trung tâm thành phố. Chàng không lấy vé rạp Rex mà chui vào một rạp thường trực, khán giả thưa thớt và đang chiếu phim chương Đài Loan. Chàng ngồi luôn một hơi đến chiều, quên cả ăn và nghỉ trưa, mắt chàng dán vào màn ảnh song chàng chẳng nhìn thấy gì cả. Vì hình bóng Tiểu Phi đã choán hết.

Đột nhiên hình bóng nàng hiện ra trước mắt chàng bằng xương bằng thịt. Nhưng Tiểu Phi trong rạp chiếu bóng không còn là con chim sơn ca dị thường của R. trong chuỗi ngày nguy hiểm, khuôn mặt đẹp như nặn của nàng đã biến thành đồng thịt lõi lõi, rỉ nước gấm ghiếc. Nàng nhận ra chàng, và hấp tấp bỏ chạy, chàng rượt theo không kịp. Trong cơn tiếc thương và hối hận Văn Bình phóng xe bạt mạng trên xa lộ.

Tại nạn xảy ra, chàng được chở vào bệnh viện. Định mạng ác nghiệt đã khiến Văn Bình già từ bệnh viện buổi sáng để trở lại bệnh viện buổi tối.

Cánh tay trái bao bột trắng lồi kéo Văn Bình về thực tại. Chàng vẫn nằm trên cái giường sắt trái nệm trắng nhưng sau khi quan sát căn phòng chàng biết đây không phải là bệnh xá riêng của Sở.

Cô y tá đứng bên giường có tấm thân nhỏ nhắn và nụ cười duyên dáng hao hao giống Tiểu Phi. Nàng rờ trán chàng vui vẻ :

— Ông ngủ ngon quá.

Văn Bình ngáy người ngấm nàng. Có lẽ đã queu cảnh bệnh nhân đàn ông chiêm ngưỡng thân thể bằng nhỡn tuyến hau háu muốn ăn sống, nàng không tỏ vẻ bực bội, trái lại, nàng mỉm cười hiền hậu :

— Ông ghét tôi lắm phải không ?

Văn Bình bàng hoàng :

— Xin lỗi cô. Thoạt gặp cô, tôi tưởng lầm em gái tôi. Em tôi cũng có miệng cười như cô.

Người nữ điều dưỡng bưng ly nước lọc lại cho chàng, giọng tha thiết:

— Ông uống đi. Xui xẻo ghê, tuần trước ông gãy vai trái thì tuần này ông gãy tay trái... Cũng may các bộ phận khác còn nguyên, Nửa giờ sau khi ông bị nạn, một ông khác cũng bị lật xe ở quãng đường này, bị vô-lăng thúc vào ngực chết ngay, thân nhân đều bị thương nặng, bẽ sọ, nát sườn, lũng bụng.. Lạ thật, dường thẳng băng mà vẫn gặp tai nạn, người ta kể lại là ở gần đó có miếu thờ một thiếu nữ chết thiêng, oan hồn chỉ

bắt đàn ông đẹp trai,..

Văn Bình nổi gai ốc. Tai nạn xảy ra không phải vì oan hồn cô gái. Mà vì chàng tư tưởng đến Tiểu Phi.

Mũi chàng bỗng khám phá ra một mùi thơm khác thường. Mùi thơm nước hoa Ba lê đắt tiền. Thấy bộ điệu tần ngần của chàng, cô y tá bèn hỏi:

— Thơm không ông?

Chàng giật mình:

— Vâng, nước hoa thơm lắm. Dường như tôi đã ngửi thấy mùi này nhiều lần. Nó quen quá, tuy nhiên tôi không nhớ tên.

Cô y tá cười khoe chiếc răng khềnh duyên dáng ở hàm trên:

— Ông tài thật. Bà ấy đi khỏi thì ông tỉnh dậy.

— Nhà tôi đến thăm tôi? Có lẽ rồi, tôi còn độc thân, chưa lập gia đình.

— Ông nghe lầm chứ tôi không nói lầm. Tôi chỉ nói là trong khi ông mê mẩn, một bà đã ghé thăm.

Chàng trở nên rụt rè và then thò như cậu thanh niên hiền lành được cha mẹ dẫn đến xem mặt nhà gái lần đầu:

— Cô... cô nói sao? Người đến thăm tôi là bà hay... cô?

— Bà. Trạc 45, 47 tuổi, nhưng còn rất đẹp.

— Cô thử nhớ lại coi?

— Thưa ông, nhớ gì ạ?

— Nhớ xem người ấy là cô hay bà..

— Điều này đối với ông quan trọng đến thế kia ư?

Chàng liếm môi:

— Vâng, rất quan trọng.

— Ông bị thất vọng rồi. Tôi đã nhìn kỹ Bà, chứ không phải cô. Bà ấy mặc áo dài đen, mắt đeo kiếng đen lớn, mái tóc dài đen cũng như khăn voan đen. Có lẽ bà ấy mặc đồ đen để gọi sự chú ý đến nước da trắng như trứng gà bóc. Thú thật với ông, tôi là phụ nữ mà ngắm cũng phải mê. Nhìn sau lưng, đố ai dám bảo bà ấy đã quá tứ tuần. Xin ông tha thứ cho sự phê bình thiếu lịch sự này vì không riêng tôi, mọi chị bạn tôi trong bệnh viện đều trầm trồ khen ngợi tấm thân cân đối và nảy nở như còn con gái của bà ấy.

— Bà ấy xưng tên là gì?

Cô y tá nheo mắt, ý nhị:

— Không, bà ấy không xưng tên. Bà ấy nói ông là em, nghe ông bị tai nạn bà vội vã lại thăm.

Văn Bình lặp lại như máy ghi âm:

— Tôi là em... và bà ấy là chị tôi.

— Thưa ông, không lẽ bà ấy là anh ruột ông.

Văn Bình không để ý đến lời nói châm biếm của cô điều dưỡng. Mắt nhìn vào khoảng không, chàng hỏi:

— Bà ấy nói những gì, hả có ?

Cô y tá vỗ trán :

— Không, không nói gì cả. A, tôi nhớ ra rồi... bà ấy đòi coi sổ ghi bệnh lý và toa thuốc và tỏ vẻ mừng rỡ khi được biết ông chỉ bị thương xoàng.

— Chị tôi ngồi ở đâu ? Trên ghế hay ngồi ngay trên giường tôi ?

— Khi ấy tôi ra ngoài nên không biết. Dường như bà ấy ngồi luôn bên ông, và đặt tay lên trán ông. Bà ấy ngồi chơi chừng 45 phút. Mùi nước hoa thơm ngát quý phái của bà làm tôi ngạc nhiên, tôi hỏi thì bà cười và nói là ông ưa nước hoa này lắm.

Văn Bình có cảm giác như mũi kim nhọn đâm xuyên ngực chàng. Đúng vậy, chàng rất thích thứ nước hoa này của hãng Bourjois.

Chàng hỏi :

— Chị tôi mang đồ vật gì cho tôi không ?

Cô y tá lắc đầu :

— Thưa không. Bà ấy nhờ tôi lấy giấy bút để viết thư lại cho ông, nhưng viết xong bà lại xé. Có một gói đồ bà định đặt trên bàn đêm, song không hiểu sao bà lại cất vào xắc tay. Thái độ của bà ấy thật khó hiểu.

— Chị tôi đi được mấy phút thì tôi tỉnh dậy ?

Cô y tá nhìn đồng hồ tay :

— Độ 5 phút. Khi ấy ông cựa mình và nói ú

ớ. Đoạn ông nhắm dậy. Nhưng chỉ nửa phút sau lại nằm xuống. Có lẽ vì ông ngủ nhiều thuốc mê trong phòng giải phẫu nên tỉnh dậy chậm.

— Tôi nói mê không có ?

— Thưa có. Tôi nhớ mang máng ông nói ú ở hai tiếng mà tôi đoán là tên người. Chắc là tên đàn bà. Kiêu Phi hay Tiều Phi gì đó, tôi nghe không rõ. Ông vừa gọi tên, vừa nắm tay của chị ông. Bà ấy không nói gì hết. Lát sau ông mở mắt, nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn. Bà ấy bèn hỏi tôi chừng nào ông tỉnh lại, tôi đáp « chừng 5 phút ». Bà ấy đứng lên, ngần ngừ một phút rồi ra về.

— Rồi ra về ?

— Vâng, bà vừa lên xe dưới vườn thì ông thức dậy và đòi uống nước.

Như bừng cơn mơ, Văn Bình hỏi :

— Đây là bệnh viện nào hả có ?

Có điều dưỡng trở mắt sưng sốt :

— Ông chưa biết ư ? Đây là nhà thương Đồn Đất.

Văn Bình cười gượng :

— Cảm ơn cô.

Chàng đảo mắt nhìn quanh. Phòng của chàng được gắn máy điều hòa khí hậu, nhưng có lẽ sợ chàng lạnh nên người ta đã tắt máy. Cửa lớn mở ra hành lang cho chàng thấy một màu trời hồng nhạt và một cảnh cây dây lá xanh tươi. Tiếng

chích chòe riu rít báo hiệu một buổi sáng đẹp đẽ. Văn Bình đã nằm trong nhà thương một đêm.

Chàng bước xuống giường, khua đôi giép dừa. Cô y tá mũm mĩm mở cửa cho nắng ủa vào. Phút này, chàng mới có dịp nhìn kỹ cô điều dưỡng. Cái áo choàng trắng rộng đã che mất một kho tàng quý giá, song hàng ni lông mỏng giúp nàng phò trương những đường cong mà luật lệ bệnh viện bắt che giấu.

Dưới áo bờ-lu nàng không mặc gì nữa hết. Ngực nàng tròn và cứng nhô ra, như muốn phá làn vải nhô ra ngoài không khí. Vai nàng thuôn tròn, nàng mặc áo đầm hở ngực thì tuyệt. Mặt nàng không lấy gì làm đẹp lắm, song đôi má lúm đồng tiền, cằm chẻ hai, con mắt có đuôi và lông mi dài, mớ tóc mây mềm mại đã toát ra một hấp lực khác thường làm đàn ông say mê.

Lệ thường, Văn Bình đã tìm cách ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ đôi môi tô son nhạt khả ái. Chàng không tin là nàng phản đối. Dường như đọc được ý nghĩ trong óc chàng, nàng khựng lại. Văn Bình nắm lấy cánh tay tròn trĩnh và trả g muốt của nàng. Nàng lặng yên ngáy ngất như bị thôi miên. Nàng ngửa mặt, môi hé mở, mắt lim dim trong cơn chờ đợi sung sướng.

Sự đụng chạm da thịt làm nàng run bần bật như lên cơn sốt rét. Nàng rú một tiếng nhẹ rồi ôm ghì

chàng, móng tay sắc nhọn cào lưng, khiến chàng rớm máu. Hai người dính chặt nhau rất lâu. Rồi nàng buông Văn Bình, nấc nho nhỏ. Một giọt nước mắt lăn trên gò má. Đó là giọt lệ thần tiên của người đàn bà vừa tìm thấy lẽ sống. Bất giác, mặt nàng đỏ gay trong sự thẹn thò. Và Văn Bình lâng lâng như say rượu. Thật ra cái hôn cháy bỏng chưa đủ làm chàng chệnh choạng. Chàng lâng lâng vì cái hôn của cô điều dưỡng bắt chàng hồi tưởng lại những ngày sống trong mật khu, và những cái hôn thắm thiết mà Tiểu Phi trao cho chàng. Trong trí chàng hiện ra một giọng suối. Giọng suối Krê trắng xóa lượn rì rầm trên lòng đá xanh mát. Chàng quàng tay sau lưng Tiểu Phi, hai người bước từ từ trên con đường nhỏ ngập đầy lá vàng lạo xạo. Mùi thơm măng tre, và hoa mới nở thoang thoang theo gió đưa lại.

Tuy vậy, đi bên nàng, chàng chỉ nghĩ thấy mùi nước hoa và mùi da thịt của nàng. Nửa đêm, chàng cò cảm tưởng đó là mùi hoa dạ hương nở trong kẽ đá trinh tiết. Đang uyên chuyển trong bóng đêm, nàng bỗng nín thở, rúc đầu vào ngực chàng.

Giọng suối Krê vẫn rì rầm, rì rầm. Văn Bình say sưa diu nàng ngồi trên phiến đá trắng, mặt ngửa nhìn những ngôi sao lấp lánh trên nền trời láng muốt. Mùi thơm hoa dại trong rừng quện

lấy mùi thơm da thịt, chàng ngây ngất như tân nhân uống nhiều rượu nồng trong đêm hợp cần. Giọng nàng trong và cao. Nàng ca tiếp :

You told me, you loved me

When we were young one day

Trong khi nàng hát, khuôn mặt nàng rực sáng. Nàng sống trong mặt khu, tiện nghi hoàn toàn thiếu thốn, vậy mà da mặt nàng vẫn bóng loáng, không một mụn trứng cá, không một nốt rôm.

Nhưng, theo lời ông Hoàng, khuôn mặt mỹ miều của Tiểu Phi đã bị nước cường toan tàn phá. Văn Bình vội quay lại, cô y tá còn tiếc rẻ, chưa chịu ra ngoài, môi chưa hết rung. Nàng chờ chàng ôm hôn lần nữa song chàng đã hỏi giạt :

— Cô nhìn kỹ mặt bà ấy không ?

Cô y tá đáp :

— Em nhìn rất rõ. Bà ấy ngồi xây mặt ra cửa sổ .

— Mặt đầy mụn ?

— Ông này kỳ cục ghê. Ông hỏi mụn mặt đàn bà để làm gì ?

— Tôi van cô, cô hãy nói đi, hiện tôi rất khổ sở.

— Khổ sở vì sợ mặt chị ông đầy mụn ?

— Vâng.

— Ông ười lên nhé ! Mặt bà ấy trắng như ngó sen.

— Nghĩa là không bị lỗi lổm ?

— Trời đất ơi, nghe ông hỏi tôi muốn điên mất. Ông hỏi có mụn không, tôi đáp không, ông lại hỏi về lỗi lổm. Mặt lỗi lổm là mặt ra sao, thưa ông ? Thôi, chào ông, và cảm ơn ông rất nhiều.

Nàng vung vãng bước ra ngoài. Văn Bình không giữ nàng lại, cũng không buồn nhìn theo vì luồng nhỡn tuyến của chàng đã dán chặt lấy cái máy điện thoại kê ở góc phòng. Chàng hấp tấp nhắc ống nói. Bên kia đầu giây, có tiếng trả lời, tiếng đàn bà thánh thót. Chàng hỏi :

— Thưa, văn phòng của công ty xuất nhập cảng Đại Lục phải không ?

Tiếng đáp :

— Thưa phải. Ông hỏi ai ?

— Tôi cần hầu chuyện ông giám đốc.

— Ông giám đốc đã xuất ngoại. Chỉ có người bí thư ở nhà.

— Vâng, ông bí thư cũng được.

Im lặng nửa phút. Bên kia đầu giây, tiếng hỏi:

— Xin lỗi, quý danh là gì ạ ?

Văn Bình đáp nhanh :

— Hoàng Phương, mại bản của hãng Diệu Hóa.

— Xin ông đợi một phút.

Văn Bình thở phào. Gớm, muốn gặp ông tổng giám đốc sở Mật vụ phải mất cả giờ đồng hồ trao đổi mặt khầu.

Sau cùng mới đến tiếng nói của ông Hoàng. Ông húng hắng ho trước khi bắt đầu :

— Tôi sửa soạn gọi cho anh thì anh lại gọi. Y sĩ cho biết chỗ xương gãy không nặng lắm, anh có thể xuất viện ngay hôm nay. Xe Sở sẽ đến chở anh trong vòng 10 phút. Tinh thần anh chưa bình thường, tôi đề nghị anh tĩnh dưỡng một thời gian.

Lẽ ra trước sự chăm sóc thân thiết của ông Hoàng, chàng phải cảm kích ; song chàng đã đáp lại một cách cáu kỉnh :

— Đa tạ lòng tốt của ông. Tại sao ông giấu tôi? Ông Hoàng ho luôn một tràng rồi hỏi lại :

— Giấu anh chuyện gì ?

— Chuyện Tiểu Phi. Nàng vừa ghé thăm tôi. Mặt nàng không bị acid tàn phá như ông nói.

— Anh đã trò chuyện đối diện với nàng ?

— Không. Tôi tỉnh dậy thì nàng đã bỏ đi. Y tá cho biết nàng hóa trang thành bà già gần 50.

— Chắc Tiểu Phi không muốn người ngoài đề ý đến bộ mặt cháy nám nên phải hóa trang.

— Ông đừng vòng vo Tam-quốc nữa. Tôi chưa giáp mặt nàng song linh tính của tôi đã nhìn thấy rõ nàng. Nếu mặt nàng hư hỏng, nàng sẽ không bao giờ xúc nước hoa.

— Tiểu Phi xúc nước hoa ?

— Thưa ông vắng. Trên giải đất châu Á này,

chỉ riêng nàng mới pha trộn nước hoa Glamour của Bourjois với nước hoa Chamade của Guerlain. Hai thứ này tạo chung một mùi hương đặc biệt. Nàng còn dùng nước hoa đắt tiền, tất nàng còn yêu đời, nàng còn yêu đời, tất nàng còn đẹp.

Cuối đường dây, ông Hoàng nín lặng. Không quan tâm đến tiếng ho khúc khắc mệt mỏi của ông tổng giám đốc, Văn Bình dần từng tiếng :

— Nàng yêu tôi, nàng yêu tôi say đắm, điều này hẳn ông đã biết, và nàng đã không ngần ngại thú thật với ông. Nàng đòi làm vợ tôi, nghĩa là đòi trái với nội quy của Sở nên ông tìm cách rẽ thủy chia yên.

— Văn Bình, hãy bình tĩnh nghe tôi giải thích, danh từ « rẽ thủy chia yên » của anh quá nặng...

— Hừ... ông bố trí cho tôi gặp nàng trong rạp chiếu bóng để tôi quên nàng, nhưng ông ơi, tôi là thằng con trai bán trời không vẩn tự, quên đàn bà như quên hộp quẹt song tôi lại không quên nàng, không thể quên nàng. Thấy mặt nàng méo mó, tôi hối hận rồi đâm xe xuống ruộng. Đến lượt nàng hối hận, nàng đến thăm tôi, nàng dùng nước hoa ngấm báo với tôi là nàng vẫn yêu tôi tha thiết. Ông Hoàng, sự thật có phải vậy không ?

Giọng ông tổng giám đốc nhỏ hẳn :

— Đừng nói lớn, ai nghe được phiền lắm. Địch có thể có tai, có mắt trong bệnh viện.

— Thưa ông, họ có một ngàn tai, một vạn mắt tôi cũng không sợ. Nếu ông tiếp tục nín lặng tôi còn la lớn hơn nữa. Tối nay tôi sẽ đăng báo tôi sẽ nói hết. Nàng không hề bị nạn, nàng vẫn đẹp như ngày xưa, phải không ông ?

— Phải. Nhưng anh đã hiểu lầm tôi. Dầu việc kết hôn đi ngược lại truyền thống nghề nghiệp, tôi cũng không ngăn cản. Chính Tiểu Phi đã bịa chuyện ác tòn phá. Nàng không tin anh thật tình yêu nàng. Nàng muốn tạo cơ hội để thử lòng anh. Nhưng nàng không ngờ anh gặp nạn xe hơi.

— Hiện giờ nàng ở đâu ?

Bất ngờ điện thoại bị cắt. Chàng quát vang song đường dây đã hoàn toàn câm nín. Chàng quăng điện thoại, và quên phắt còn đau chàng chạy nhanh ra hành lang, nói như thét :

— Trời ơi, nàng còn đẹp, nàng còn đẹp !

Y tá trưởng, một thiếu phụ trên 50, da dẻ răn reo, vẻ mặt nghiêm nghị, từ phòng bên bước ra, tay bưng hộp tiêm. Văn Bình ôm riết lấy hôn bừa vào má và nói như người điên :

— Tôi sung sướng quá, nàng còn đẹp, nàng vẫn còn đẹp, nàng không bị tạt axit, nàng vẫn yêu tôi.

Bệnh nhân và nhân viên nhà thương đồ xô ra hành lang. Văn Bình phóng như bay lại cửa sổ. Dưới vườn, một chiếc Simca đua kiểu 1200S đang

đậu bên nệm cỏ non mới xén. Một người đàn bà mặc đồ đen, quần khăn voan đen ngồi trước vô-lăng lộ khuôn mặt đẹp như hoa ra cửa xe, và giờ bàn tay trắng muốt vẫy chàng.

Động cơ rồ nhẹ, trong loáng mắt, chiếc xe đua đã chạy khuất. Văn Bình gọi theo :

— Tiểu Phi, em Tiểu Phi !

Sài Gòn, tháng 12-1963

NGƯỜI THỨ TÁM

● CÁC BẠN ĐÃ NGHE NÓI ĐẾN VĂN HOÀNG, CON TRAI CỦA VĂN BÌNH

★ MỚI RA ĐỜI NÓ ĐÃ BỊ DỊCH BẮT CỐC. NÓ PHẢI TRỞ TÀI TỰ CỨU VÀ CỨU CHA.

○ LIỆU HAI CHA CON VĂN BÌNH AN TOÀN KHÔNG ?

Xin đọc những đoạn sau đây trong cuốn truyện Z. 28 sắp phát hành.

... Văn Bình rùng mình. Hồi nhỏ, chàng đã chứng kiến nhiều cảnh cầu hồn thần bí do mẹ chàng tổ chức ở nhà. Chàng có một bà cô chết trẻ linh thiêng vô cùng. Mẹ chàng thường gọi hồn bà hiện lên — lần nào cũng như lần nào — bà đều tiên đoán là thằng cháu nghịch như quỷ sứ Văn Bình lớn lên sẽ đánh bại được cả quỷ sứ, và sống cuộc đời phiêu bạt, không lấy vợ mà có thật nhiều con, không sở Khanh mà phụ bạc hàng chục phụ nữ chung tình, không tàn ác mà giết người như ngóc.

Hồn bà cô còn căn dặn chàng :

— Cháu ơi, giết người như vậy thật đức lắm nghe cháu !

Văn Bình không hề biết mặt bà cô, vì khi

chàng còn ẩm ngứa bà đã lia trần.

Văn Bình không quên được một đêm bão lớn, cây me ngoài vườn bị sét đánh gãy ngang như bị tiện bằng cưa máy. mẹ chàng tổ chức gọi hồn và hồn bà cô lại hiện về trong bầu không khí ngào ngạt hương trầm và hoa thủy tiên ngày Tết. Hồn bà cô giãi bày khá nhiều thì giờ để nói chuyện với thiếu niên Văn Bình :

— Cháu ơi, đừng giết người vô tội nhé ! Nếu cháu nghe lời cô dạy, cô sẽ luôn luôn phò hộ độ trì cho cháu.

Trải qua bao năm xông xáo, Văn Bình vẫn còn sống. Thần may mắn đã giúp chàng, và chắc chắn là bà cô đức độ cũng đã giúp chàng. Chàng tuân theo lời dạy của hồn bà cô, chỉ xử dụng độc thủ trong trường hợp bất khả kháng.

Mùi hương trầm ngày Tết và mùi hoa thủy tiên ngày Tết lại tạt vào mũi chàng. Chàng bật nhớ ra, tên húy của bà là Thủy Tiên. Trời ơi, bà cô Thủy Tiên... Chàng lẩm bẩm trong miệng « cô Thủy Tiên của cháu ơi, lần này chắc cháu tận số... »

Căn cứ vào sức địch, Văn Bình phải chết. Chàng quay mặt về phía hai đối thủ, mắt mở rộng. Chàng không còn lo sợ nữa. Biết chắc là chết thì còn lo sợ làm gì vô ích !

Đầu sao chàng cũng hối hận. Hối hận vì chưa làm tròn bổn phận với con. Chàng chết đi Văn

Hoàng không bị bỏ rơi, vì còn mẹ nó, còn ông Hoàng tổng giám đốc và là cha đỡ đầu, chưa kể các bác, các chú, các cô nó trong Sở Mật vụ; nó sẽ được nuôi nấng thành người. Giá Văn Hoàng có khiếu làm luật sư, bác sĩ hoặc kỹ sư thì chàng không hối hận; với trí thông minh phi thường của nó, với tiền bạc, tình thương và sự kiên nhẫn của ông tổng giám đốc, nó sẽ trở thành nhân vật ăn trên ngồi trước trong xã hội kim tiền này.

Nhưng Văn Hoàng lại không thích cuộc sống quý phái vô vị và bằng phẳng. Nó không ưa diện vét-tông, cổ cồn, ngồi trong văn phòng gần máy lạnh, trẻ tuổi mà phải đeo râu mép lún phún và đeo kính trắng và hà tiện nụ cười để làm cho già thêm. Nó thích hoạt động, thích giang hồ, thích cứu khốn phò nguy theo tinh thần hiệp sĩ đạo quốc tế.

Tóm lại, nó ao ước được nối chí cha, vùng vẫy trên trường gián điệp năm châu, sau khi tốt nghiệp đại học. Chàng vui mừng khi biết được sở nguyện của con. Chàng ráp tâm đào luyện nó thành tay võ siêu đẳng. Chàng đã dạy nó nhiều miếng võ lạ, song nhiều miếng võ bí truyền quái đản khác chàng lại giữ lại: một phần vì nó chưa đủ sức lực và võ công để hấp thụ, nhưng phần khác vì sợ nó còn quá nhỏ, giỏi võ có thể làm nó kiêu ngạo và dữ dằn. Giờ đây chàng mới biết lầm. Chàng chết đi Văn Hoàng sẽ khó trở thành vô địch,

hàng trăm miếng võ độc nhất vô nhị do chàng học được sau bao năm tầm sư học đạo, sẽ bị thất truyền...

.

. Trong khi ấy, ngọn dao của địch đã quấn lấy cây trường thương, Văn Hoàng chuyển sang phép Tý bà, hai tay nắm cây thương như nhà nhạc sĩ ôm đàn tỳ bà, tuy nhiên nó không có cơ hội thi thố những đường thương tuyệt kỹ vì địch đã lập mưu chém đứt và tiến đến sát người nó, hơi dao đâm yết hầu. Nó phải uốn mình để tránh; nhưng nó chỉ tránh được lưỡi dao trong khi địch lại tấn công bằng cả lưỡi lẫn chuôi. Chuôi đại đao được quay lại, chặn đầu thương, và kim chặt xuống, Văn Hoàng đỏ bừng mặt, mồ hôi toát đầm đề mà không sao nhắc thương lên nổi. Bất thần địch thét to buông lưỡi đao xuống, hơi hai cánh tay quạt vào thượng bộ nhỏ nhắn của Văn Hoàng.

Thế đánh này là thế chết. Văn Bình đành nhắm nghiền mắt, không dám chứng kiến cái chết thảm thương của đứa con trai duy nhất...

~~~~~